

Eleccions autonòmiques i municipals 2011

Els partits polítics expliquen el seu programa en els àmbits educatiu, de la sanitat i de la funció pública

Quan queda poc a temps per arribar a dia 22 de maig, dia de les eleccions, l'STEI-i s'ha adreçat a tots els partits polítics o coalicions amb representació parlamentària amb la intenció que puguin donar a conèixer alguns temes del seu programa electoral, especialment els que es refereixen a educació. Si no hi trobau algun o alguns partits és perquè no han contestat el qüestionari.

Aquesta va ser la carta a través de la qual vàrem sol·licitar aquesta informació i seguidament trobareu les preguntes que els hem fet, amb les respostes i les fotografies que ens han arribat fins al moment en què s'ha hagut d'endegar la impressió (10-04-11) de la revista.

Palma, 21 de febrer de 2011

Benvolguts membres de la Comissió Executiva o de la direcció del partit,

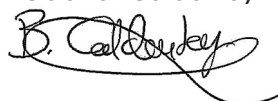
El nostre sindicat, cada vegada que hi ha eleccions autonòmiques, envia un qüestionari als partits polítics que s'hi presenten, perquè el professorat de les Illes pugui conèixer, a través de *Pissarra*, les idees, les intencions, els objectius, en definitiva, el projecte polític general de cada un, especialment en matèria educativa.

Les respostes seran publicades a la revista esmentada de l'STEI-i (revista d'ensenyament de les Illes que té una tirada d'uns 5.000 exemplars) i, per aquest motiu, s'han de tenir en compte les observacions següents:

- Les respostes han de ser lliurades a la redacció de *Pissarra* a través del correu electrònic escola.mitjans@stei-i.org, abans del 20 de març.
- És convenient que ens envieu també una imatge del vostre logotip i una fotografia de la candidata o candidat que presenteu, o d'altres que estimeu oportú.

Tot esperant que tengueu a bé a respondre les preguntes següents, ben segur que clarificadores del programa electoral del vostre partit, us saluda cordialment,

Gabriel Caldentey

Secretari General

1.- Quina valoració feis de la gestió de la Conselleria d'Educació en aquests quatre anys de legislatura?

El concepte de gestió per definició porta implícites quatre accions: planificar, organitzar, dirigir i controlar.

Com es prou conegut a l'inici de l'actual legislatura la planificació bàsica no va poder ser unidireccional pels diferents punts de mira dels grups que integraven la Conselleria d'Educació i Cultura. Això provocava punts forts i punts febles dins cada línia prioritària d'actuació.

Quant a l'aspecte de direcció, desgraciadament hem hagut de constatar que, quasi bé, els únics fets portats a terme són els que ja estaven planificats per l'anterior legislatura. Les principals novetats d'aquesta legislatura, per citar-ne les més rellevants: creació de 4.000 places d'escola 0-3, competències bàsiques, projecte d'informàtica Escola 2.0 (referent als ordinadors per a cada 2 alumnes d'ESO del Govern central ja no hi comptàvem), que anaven acompanyades de gran publicitat i pressupost econòmic, han sofert greus retards i resultats no massa satisfactoris. Quant al darrer requisit, el control de la gestió, diàriament ens arribem notícies de "no hi ha doblers", reducció de professorat, retorn de partides, "no sabem en quin punt estam amb les escoletes", etc. Indicadors clars de l'acció de descontrol existent.

Si a tota aquesta casuística s'hi afegeix el cessament de la consellera durant la legislatura i l'abandonament d'alguna Direcció General, l'augment de l'abandonament i fracàs escolar i els informes Pisa i Talis, la valoració en cada un dels apartats de la gestió, utilitzant termes d'avaluació escolar, i essent molt generosos, és la de "Necessita millorar".

Més que positiva si la comparem amb la legislatura anterior i tenim present que estam en una època de crisi econòmica: noves infraestructures i millores en altres ja existents, coordinació amb altres conselleries i institucions en aspectes tan importants com escola inclusiva, prevenció del fracàs escolar, programes per a l'èxit escolar i la convivència, salut i medi ambient; extensió de l'etapa 0-3 a totes les illes; plans i programes de formació específics contextualitzats als centres educatius; dotació de tecnologies a primària i a ESO.

Per altra part, cal que constatem que el nostre partit sols ha gestionat dues direccions generals i que no ha pogut desenvolupar totalment el seu programa polític educatiu. També podem constatar que sovint la política educativa ha estat dictada a través del Ministeri amb convenis que suposen una aplicació, sovint despersonalitzada i generalista, sense tenir en compte especificitats com la llengua catalana i la seva funció vehicular o la necessitat de dinamitzar-ne el seu ús. Creiem que ha faltat il·lusió per una política educativa pròpia, cohesió interna i valentia per destinar un percentatge més alt a educació enfront d'altres conselleries, amb especial esment al capítol de recursos humans.

En termes generals ha estat una legislatura en què s'han posat en marxa projectes molt positius per als ciutadans com és el pla d'educació infantil 0-3 anys, l'ampliació de l'oferta de places en aquest tram

d'edat, la creació de l'institut per a la primera infància, la creació de la figura de l'educador social dins els IES, la mediació escolar, millora en la dotació d'infraestructura de les TIC als centres, creació de nous centres escolars... però, per contra, les condicions econòmiques estructurals han afectat de manera important les escoles/IES i les condicions laborals dels docents, incompliments d'acords retributius, reducció dels sous del professors, reduccions de plantilla als centres... No s'han donat les passes per una llei de finançament en l'educació, ni tampoc s'ha arribat a un pacte social per a l'educació que inclogui un pla de millora per a l'ensenyament públic, un pressupost per a educació del 6% del PIB i mesures efectives per a superar el fracàs escolar, oferta de FP suficient per a la demanda actual...

Cal fer una distinció temporal, atès que durant dos anys Esquerra va ocupar diferents càrrecs educatius i, molt concretament, la direcció general d'Innovació Educativa, a més de la gestió del Cofuc, un consorci en el qual Educació alguna cosa hi tenia a dir.

Estam plenament satisfets de la feina feta en la línia d'imprimir canvis en el sistema educatiu i, en conseqüència, decebuts de no haver pogut acabar-la per les circumstàncies prou conegudes, que ens van obligar a deixar els càrrecs institucionals.

Més genèricament, la decisió d'Esquerra coincideix en el temps amb un canvi de rumb pressupostari que hem denunciat de forma reiterada: el que durant els anys 2008 i 2009 foren augments significatius de la partida d'Educació, esdevingueren retallades preocupants els anys 2010 i 2011.

Malauradament no podem fer-ne una valoració satisfactòria. Des de l'honestedat, i des de la coresponsabilitat que suposa haver compartit tasques de Govern, hem d'assumir que no s'han aconseguit les fites que, com a partit, ens havíem fixat. Si bé hi ha hagut avanços en alguns camps, en la majoria dels àmbits educatius, culturals i lingüístics ha existit una mena de continuïsmes. No s'ha generat la il·lusió entre la comunitat educativa que sí s'aconseguí l'anterior legislatura progressista 1999-2003. Les mancances pressupostàries poden ser-ne una explicació però no l'única. Creim que hi ha mancat un projecte clar al qual sumar esforços.

La qualificam d'insuficient. És cert que s'ha fet una inversió important, sobretot en matèria d'equipaments si bé no s'han cobert les expectatives. Aquesta qüestió és especialment preocupant atès el dèficit històric que pateix l'illa d'Eivissa. Som conscients que l'objectiu d'arribar al 6% del PIB dedicat a l'educació que figurava al nostre programa electoral ha quedat molt lluny. També és cert que per valorar la insuficient inversió en educació s'ha de tenir molt present la situació de greu crisi econòmica que estam vivint i la brutal reducció d'ingressos que ha suposat per a la Comunitat Autònoma. No podem obviar la nostra part de coresponsabilitat en l'actuació de la Conselleria d'Educació i Cultura, atès que la nostra formació ha donat suport a aquest govern.

2.- Quant al finançament d'Educació, quina és la posició del vostre grup? Creis que hi hauria d'haver una Llei de Finançament?

La postura del nostre partit respecte de l'educació ja ha estat manifestada pel nostre president en reiterades ocasions: l'educació és considerada la nostra principal inversió i la propera legislatura si governam serà la legislatura de l'educació a Balears. Nosaltres estam convençuts que el professorat constitueix l'element més important per assolir l'eficàcia i l'eficiència de l'ensenyament. Ens proposam elevar la consideració social del professorat, tot procurant el suport de les famílies i del conjunt de la societat, millorant les seves condicions professionals, reforçant el sistema de formació inicial i permanent, i incrementant la seva remuneració econòmica, igual que vàrem fer en anteriors legislatures, analitzarem la possibilitat d'establir incentius econòmics per als docents que participin en programes d'èxit educatiu, potenciarrem la carrera docent i la professionalització dels equips directius.

José Ramón Bauzá, candidat del Partit Popular

Les persones del PSM, IniciativaVerds i Entesa per Mallorca entenem que l'educació és un pilar bàsic per al país i per això és urgent la necessitat d'incrementar la inversió pública per millorar la preparació dels ciutadans i ciutadanes d'aquestes illes per poder fer front amb garanties d'èxit als nous reptes socials i econòmics.

A hores d'ara, la insuficiència dels pressuposts educatius a les Illes Balears té un triple origen:

- El maltractament fiscal que rebem per part de l'Estat espanyol que, a més, té una llarga tradició de desatenció del seu sistema educatiu.
- Unes transferències absolutament mal dotades, acordades entre els governs del PP a Madrid i a les Balears. A Balears es destina un 3 % del PIB de les Illes a educació enfront del 5 % del PIB estatal de mitjana.
- L'augment de les necessitats en els darrers anys, tant per una major complexitat de la tasca educativa com per l'increment de la població escolar.

Durant aquesta legislatura el PSOE ha demostrat que manté una política subsidiària dels grans projectes mediàtics llançats des del Ministeri d'Educació amb iniciatives uniformistes per a tot l'estat. Aquestes iniciatives s'han de pagar amb el calaix que el Ministeri obté dels doblers recollits a les comunitats autònomes que no transfereix, i una altra aportació econòmica semblant del pressupost propi d'educació de cada comunitat autònoma. Per tant, pagam iniciatives que no han comptat amb nosaltres a l'hora de prendre decisions de quins projectes aplicam, ni com o quan ho hem de fer. En definitiva, no hem estat autònoms per dissenyar els nostres propis projectes per atendre els reptes de l'educació de les Illes Balears.

Per això, nosaltres impulsarem

1. La Llei de finançament del sistema educatiu per aconseguir que el 6% del PIB balear es destini a educació, per tal de tenir una autonomia plena per dissenyar el model educatiu i els recursos econòmics per desenvolupar-lo.
2. La negociació amb l'Administració central perquè assumeixi la seva quota de responsabilitat en el finançament del sistema educatiu de les Illes Balears, especialment pel que fa a un pla d'infraestructures i l'acollida escolar de la població nouvinguda.

Manel Carmona, candidat d'Esquerra Unida

El sistema educatiu necessita arbitrar procediments perquè quedi garantida la dotació de recursos econòmics suficients per afrontar amb èxit els reptes que té plantejats, sobretot els reptes de millorar la qualitat per arribar a la modernització real de l'escola del segle XXI. Per assegurar el futur de les nostres illes i dels nostres ciutadans, cal assegurar una bona formació, per tant, cal invertir en educació si volem tenir alguna possibilitat en aquesta aposta per la prosperitat i el benestar de tots. Dedicar el 6% del PIB a l'educació és una reivindicació històrica sorgida d'una recomanació de la UNESCO que també ha fet seva la Unió Europea, i que per tant seria la fita cap a la qual hauríem de caminar per avançar en la millora del sistema educatiu. Seria important tenir una llei de finançament, per assegurar i garantir les inversions econòmiques imprescindibles per al desplegament de mesures que fiançassin una estabilitat, una suficiència, una qualitat i una equitat dins el sistema educatiu.

Independentment de la legislació que sigui necessari generar, el que ha de fer un govern progressista és donar compliment a allò que ja estava pactat el 2007: arribar a una inversió equivalent al 6% del PIB, només per acostar-nos a la mitjana europea.

Estam, des de sempre, a favor d'una Llei de Finançament del Sistema Educatiu. Considerem, si més no, que una llei d'aquestes característiques hauria de tenir àmbit estatal i que hauria d'ésser elaborada conjuntament amb les comunitats autònomes a fi d'eixugar els paorosos dèficits de dotació que algunes pateixen –en especial les Illes Balears– i que suposen uns clars entrebancs per al desenvolupament d'un model educatiu propi.

Continuam defensant l'objectiu del 6% del PIB en inversió educativa però sabent que, a curt termini, no es podrà assolir. Els pressuposts de les Illes Balears no es recuperaran fàcilment dels efectes de la crisi econòmica; a aquests s'hi han d'afegir les derivades de l'important, si bé justificat, endeutament que s'ha generat. Tenint clar això, considerem que l'Educació ha de ser inversió prioritària dels recursos amb què es compta.

Al nostre programa electoral recollim l'elaboració d'una llei de finançament, però referida a la revisió d'aquest en relació als Consells Insulars, la qual cosa, a més a més, és un mandat estatutari. Atès que les competències en Educació es troben en mans del Govern aquesta llei no modificaria essencialment el seu finançament, si bé milloraria algunes actuacions educatives desenvolupades des dels Consells com pot ser educació d'adults, ajuts als estudiants, escoles...

El que sí contemplam al nostre programa electoral és la necessitat de transferir les competències d'Educació als Consells Insulars; sabem que és un procés llarg i complex i defensam que, mentre això es concreti, les delegacions territorials d'Eivissa i Menorca s'haurien de convertir en Direccions Generals amb competències insulars i pressupostàries en recursos humans i equipaments.

3.- Impulsaríeu una llei educativa pròpia de les Illes Balears com tenen altres comunitats autònomes? Sou partidaris de propiciar un pacte social i polític per a l'educació? Quin paper trobau que hi haurien de dur a terme les organitzacions representatives de la comunitat educativa (sindicats, pares i mares, alumnes, etc.)?

Dins el programa d'educació elaborat per la comissió d'educació del partit, s'apunta en primer terme la proposta d'un pacte educatiu per definir i instaurar un sistema educatiu propi de les Illes Balears. Consideram que hem tocat fons i per sortir-ne hem de considerar l'educació com a privilegi de tots. Necessitam un model de funcionament consensuat que no impliqui modificacions estructurals amb l'alternança política, enfocat en l'eficàcia i la productivitat del sistema que permeti la integració en el sistema de tots els ciutadans i ciutadanes de les Illes, que col·labori en el coneixement i la difusió de la cultura pròpia de cadascuna de les illes, i sobretot en el que hi participin tots els agents educatius i socials en la mesura de la seva implicació i paper dins l'educació. Com a anticipació, per exemple, si governem crearem una Mesa de diàleg permanent entre les Federacions de Mares i Pares d'alumnes i l'Administració.

Una llei educativa pròpia és un repte que assumim amb totes les conseqüències. Creim amb la nostra capacitat d'autogovern i com a partit sempre n'hem reclamat les més altes cotes i treballam per assolir-lo. El Pacte Social i Polític és necessari per poder impulsar aquesta llei, però també perquè cal aprofundir en l'estabilitat organitzativa i legislativa del sistema educatiu. I això s'ha de fer des del diàleg amb totes les organitzacions representatives de la comunitat educativa i amb totes les forces polítiques parlamentàries per assolir un pacte educatiu amb voluntat de consens i estabilitat. N'assumim el lideratge, un lideratge compartit amb tota la comunitat educativa i les forces polítiques i socials.

Sí, però abans caldria un ampli debat social que aportàs un diagnòstic rigorós de la situació del servei públic educatiu. La llei hauria de concretar actuacions i compromisos financers almenys sobre: ampliació i adequació de la xarxa pública de centres, mesures específiques d'atenció a la diversitat i de compensació educativa, suport al professorat i millora de les seves condicions, avaluació i control del sistema educatiu, juntament amb les mesures i els mitjans per fomentar l'autonomia, la participació democràtica, l'obertura dels centres a l'entorn, així com assegurar l'ús normal del català en els centres.

Som partidaris d'un pacte social i polític per a l'educació, perquè és la garantia que donarà estabilitat al sistema. Es necessita arribar al consens pel que fa a currículums, continguts, competències dels nivells educatius, el model de gestió dels centres, els rols de cada agent de la comunitat educativa... Per poder obtenir bons resultats hem de proporcionar un marc que generi confiança als docents, als alumnes i als pares. Però a més de generar aquest gran pacte, també ens agradaria impulsar pactes educatius dins el municipi a cada comunitat educativa, per a generar complicitats, compromisos i objectius comuns.

Esquerra considera profitosa i interessant, l'existència d'una legislació pròpia, sempre i quan no fos conjuntural. Cal una normativa educativa estable, que tingués un ample suport polític que la deixàs al marge dels sotracs electorals i de canvis de govern. Per tant, previ a la llei hi ha d'haver un acord d'estabilitat, que sempre s'ha mostrat difícil d'aconseguir.

Sí, una Llei d'Educació de les Illes Balears és un dels nostres objectius. Però hi ha passes prèvies que no s'han fet i que són absolutament necessàries com és la redacció dels mapes escolars. Una Llei d'Educació de les Illes Balears ha de partir d'un estudi real de la situació actual, de les perspectives de futur i de les actuacions a realitzar. Ha d'incorporar un títol específic de finançament i, en definitiva ha d'establir un model educatiu propi basat en l'autonomia dels centres, en la valoració de la tasca docent, en la consolidació dels trets d'identitat com a poble, en l'obertura de nous canals de participació, etc.

Pel que fa al pacte educatiu, ha esdevingut, per desgràcia, gairebé un tòpic que totes les formacions polítiques proposen però que mai no es porta a terme. Per a nosaltres un pacte d'aquestes característiques, ara per ara, només és possible si neix del debat social i els partits polítics l'assumeixen com a conseqüència d'un procés obert i participatiu. No ha de ser una feina de cúpules polítiques tancades a despatxos opacs. Si més no, cal ser clars, des del PSM-Entesa Nacionalista tenim clares les línies vermelles que no acceptarem ultrapassar:

- Cap mena de retrocés en la normalització lingüística en l'àmbit escolar.
- Defensa de l'autonomia dels centres.
- Fre clar a la creixent burocratització de la tasca docent.
- Valoració de la tasca dels ensenyants.
- Ampliació de les possibilitats de formació contínua.

El consens mai no pot suposar un retrocés. No cal confondre concertació amb renúncia.

Albert Prats, candidat d'Eivissa pel Canvi

Al nostre programa electoral no hi figura l'elaboració d'una llei educativa a les Illes Balears, però tampoc no ens hi oposam i, si es plantejés, treballariem perquè es pogués dur endavant. Seria importantíssim fer un pacte social i polític per a l'educació, si bé trobam que és més fàcil arribar a un pacte social que no a un polític, ateses les posicions radicals del Partit Popular en aquesta matèria. El paper de la comunitat educativa en un possible pacte per a l'educació és essencial, sobretot, perquè la seva participació activa és condició sine qua non perquè pugui tenir èxit. En aquest procés, els consells escolars municipals, insulars i autonòmic haurien de tenir un protagonisme central.

4.- Com solucionaríeu el problema de la pèrdua de poder adquisitiu de les treballadores i dels treballadors de l'ensenyament de les Illes Balears per culpa dels retalls salarials i la congelació de sous?

Una de les conseqüències de l'acció, o inacció, del govern socialista ha estat la pèrdua del poder adquisitiu no sols dels treballadors de l'ensenyament sinó de tots els ciutadans, petits empresaris, treballadors i funcionaris. Evidentment és una conseqüència inherent al concepte antiquat que té el model socialista de la societat actual, i no pot enfocar-se com un fet que es pugui separar de la filosofia i pràctica política. Ells retalls salarials i la congelació de sous produïts, amb el consentiment tàcit dels sindicats, han de ser recuperats per via política. Els períodes de govern del partit popular, com tots sabem, sempre han suposat per als ciutadans unes èpoques de benestar i millora de la qualitat de vida. Si a les properes eleccions es produeix el canvi desitjat pels ciutadans, treballarem per retornar el poder adquisitiu al professorat i a la resta dels ciutadans.

Biel Barceló, candidat de la coalició PSM-Iniciativa Verds-Entesa

Maria Salom, candidata del Partit Popular

Els retalls salarials i la congelació de sous no és una qüestió que afecta només les persones que treballen en l'ensenyament, sinó que afecten també la resta de persones que treballen al sector públic de la Comunitat Autònoma. El problema és estructural i de fons i les solucions no poden ser immediates ni restringides. Pensam que als problemes de fons se'ls hi han de donar respostes de fons. Cal pensar en una revisió i una reestructuració de la RLT, de les maneres de fer, del repartiment de competències, de la no duplictat de procediments administratius de compartir informacions, entre d'altres qüestions, amb responsabilitat de totes les administracions. I per descomptat, apel·lar a l'aplicació de totes les mesures possibles per fer front a la manca de liquiditat que no siguin retalls salarials, que en el fons repercuteixen en la vitalitat del mercat. Però pensant en tots els treballadors i no només en els ensenyants.

esquerra unida
L'esquerra alternativa i verda

La nostra força política no està d'acord en el fet que la crisi la paguin els treballadors, el Govern hauria d'haver arbitrat altres mesures per a recaptar fons, per a superar aquesta crisi econòmica i no retrocedir en

els drets laborals. Així que, apostarem per una reforma general del sistema fiscal que recuperi els principis de progressivitat, equitat i suficiència i prengui com a objectius prioritaris la lluita contra l'economia submergida i el frau fiscal. Apostam per una reforma fiscal que suspengui els regals fiscals regressius i antisocials per dedicar aquestes quanties a la inversió real, a l'augment de la despesa social i a l'increment de l'I+D+i, com a mecanisme de creació d'ocupació i de defensa d'uns serveis públics de qualitat.

Joan Lladó, candidat d'Esquerra Republicana

El govern socialista espanyol s'ha caracteritzat, especialment en el darrer tram de la present legislatura, per voler carregar les conseqüències de la crisi econòmica sobre els qui menys responsables en són. No es pot suposar que les despeses de l'Administració es reduiran a partir dels sous dels treballadors públics de l'ensenyament. Cal que el personal recuperi el seu poder adquisitiu, en comptes de veure com els seus ingressos resten congelats, quan no retallats. Les estisorades es poden fer a altres partides, reconegudament més supèrflues.

Nel Martí, candidat del PSM Entesa Nacionalista de Menorca

És una aposta política. No es pot proclamar a boca plena la importància de l'educació per al futur d'un país, mentre es retallen els drets socials dels agents educatius que han de fer possible aquest futur. Cal establir, de bon de veres, prioritats. Si l'educació és prioritària qualsevol altra actuació s'ha de supeditar a aquesta prioritat. El nostre projecte al respecte, i dins la concepció més àmplia de la valoració de la tasca docent, s'ha de planificar una progressió substancial dels sous dels docents fins a una equiparació plena amb altres professionals públics, tot establint clàusules que impedeixen qualsevol mena de retrocés. Malauradament no és valorat socialment qui és menystingut administrativament. El ferm compromís i la important i difícil tasca dels docents ha de ser reconegut en tots els àmbits també en l'econòmic.

Els compromisos pactats s'han de complir i les pèrdues de poder adquisitiu s'han de compensar. Com hem dit anteriorment, això només es podrà fer d'una manera progressiva en funció de la recuperació de la capacitat financera de la CAIB.

5.- Quina és la valoració que feis de la política lingüística de la Conselleria d'Educació? Què pensau de l'elecció de llengua a educació infantil? Creis que s'ha de modificar el Decret de Mínims i la Llei de Normalització Lingüística? Quin seria el vostre pla d'actuació en matèria de Normalització Lingüística?

Per al Partit Popular, la llengua té com a funció primordial la comunicació i la millora de la participació social i la convivència entre els ciutadans. La realitat de la nostra comunitat, on el turisme és fonamental, la necessitat de preservar la cultura pròpia i alhora la pertinència a l'Estat espanyol, determinen la necessitat d'un model obert a totes les oportunitats per als nostres estudiants i professionals. La política seguida fins ara en matèria lingüística ha provocat ferides de sensibilitat i actituds de rebuig de la llengua pròpia de les Illes Balears en un important col·lectiu, o l'efecte contrari, el rebuig del castellà en altres col·lectius. En el programa electoral apuntam que els pares podran escollir la llengua de primer ensenyament per als seus fills. Posteriorment, s'introduirà la segona llengua cooficial i un idioma estranger. Anam clarament enfocat cap a un model plurilingüe el qual pensam que és el necessari per a la nostra Comunitat. Hem de configurar un model funcional que aprofiti les capacitats del llenguatge i possibiliti l'intercanvi de coneixements al final de l'etapa educativa. Hi estam sensibilitzats i abordarem amb respecte un model lingüístic obert i en llibertat. Quant a modificació del Decret de mínims i Llei de Normalització Lingüística són lleis elaborades en el seu moment pel Partit Popular i que reflectien la nostra manera de sentir en aquells moments. En principi, i pel nostre tarannà demòcrata, el que cal fer és evitar les interpretacions extremistes fetes en benefici de minories i perjudici de les majories. Ara bé, en aquest món, tot és susceptible de millora i, si fos convenient millorar-la per al benefici de la societat balear, es tractaria la seva millora, preferentment en consens, amb altres grups. Quant a pla de normalització lingüística, el que no farem serà aprovar un pla i estar més d'un any a aplicar-lo.

La Conselleria d'Educació va retirar la normativa que feia referència als centres trilingües a principi de legislatura i es manté vigent el Decret de Mínims i això, ara per ara, és positiu. El que potser s'hauria de reforçar és el control sobre la seva aplicació.

Pel que fa a l'elecció de llengua a l'educació infantil pensam que crearia guetos, com ho demostra el cas valencià. Les repercussions serien greus perquè en començar primària aquests al·lotets es trobarien dins classes en català i no estarien en igualtat de condicions que la resta. Si els pares triassin la llengua dels primers anys d'ensenyament estarien optant, en molts casos de manera inconscient, per un sistema exclusiu, d'aïllament, d'una part de la població, i això a la llarga té repercussions socials.

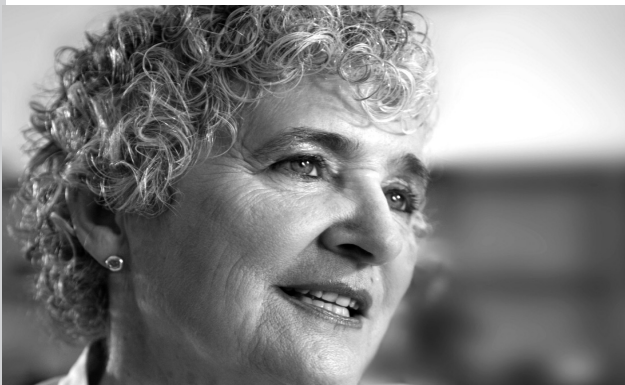
Sobre si s'han de modificar el Decret de Mínims i la Llei de Normalització Lingüística, creim que el Decret de Mínims no ha quedat obsolet i, encara ara, és una bona eina per garantir que els infants sàpiguen català i castellà. Ara bé, hi hauria d'haver mecanismes, com s'ha explicat més amunt, de control perquè s'aplicàs totalment. Pel que fa a la Llei de Normalització Lingüística, aprovada l'any 1986, és evident que s'hauria, si més no, d'actualitzar i adaptar als canvis socials que hi ha hagut de llavors ençà, que són notables. A més, hauríem d'aconseguir una llei que s'aplicàs totalment i que asseguràs que els coneixements lingüístics que l'escola garanteix es posassin en pràctica. És a dir, una llei que vetllàs per l'ús.

I referint-nos al pla de normalització, ja en tenim un, de Pla General de Normalització Lingüística. S'hauria de desenvolupar i aplicar de manera integral perquè no quedàs en paper mullat, però això només és possible amb el compromís de tots els agents implicats i dels socis de govern.

esquerra unida
L'esquerra alternativa i verda

Feim una valoració positiva de la política lingüística de la Conselleria, consideram que el català ha de ser la llengua principal de l'ensenyament i per això s'ha de continuar fomentant l'ús normal als centres. Per a l'alumnat nouvingut, la integració no ha de ser exclusivament lingüística, però l'alumne i la seva família han de percebre que l'aprenentatge del català els serà útil en la seva incorporació a la societat d'acollida. S'han eliminar les mesures que segreguin l'alumnat en funció de la llengua i les que generin respostes educatives diferenciades dins l'aula segons l'origen o la llengua familiar de l'alumne. El marc normatiu actual ens pareix adequat.

Cathy Sweeney, candidata d'Esquerra Republicana

La llengua catalana ha de ser la base, la clau de volta de tot el sistema educatiu, des de les etapes infantils. Ha de ser la llengua vehicular que esdevengui eix de cohesió social i vertebrador d'una societat tan multicultural com la nostra. Tot això, sense deixar de banda altres llengües, com l'anglès, que serveixen per a tenir una projecció internacional.

Les polítiques de normalització lingüística del govern s'han caracteritzat per la seva manca de coratge, en línia amb el menyspreu que ha mantingut respecte de tot allò que tengués a veure amb la construcció nacional: fins i tot, allò que figurava en el pacte de govern de 2007. L'actitud de la conselleria d'Educació queda retratada només en un fet concret, sense entrar en més consideracions: ha hagut de menester més d'un any per engegar el pla de normalització aprovat pel Consell Social de la Llengua Catalana, que finalment restarà sense aplicar durant el que resta de legislatura.

La Llei de Normalització Lingüística ens ha permès avançar, no és el nostre objectiu una modificació immediata –malgrat que conté alguns aspectes obsolets– però sí el seu desenvolupament màxim mitjançant una bateria de disposicions reglamentàries. Pel que fa al Decret de Mínims –i atenent les recomanacions del Consell Escolar de les Illes Balears– apostem per introduir-hi uns nous articles més garantistes que assegurin una major implantació de la llengua catalana a tots els centres educatius, independentment de la seva titularitat.

Si parlem de la política lingüística –i malgrat la ingent feina realitzada de la direcció general respectiva– som ben conscients que aquest és un eix transversal que no ha estat assumit pel conjunt del Govern. Al costat de realitzacions molt importants, com la resurrecció de l'Institut Ramon Llull, el restabliment d'exigències per accedir a la Funció Pública, la renaixença del Consell Social de la Llengua Catalana, l'elaboració del Pla General de Normalització Lingüística, hem de constatar un desinterès, per part de la majoria de conselleries del Govern que no són portades pel PSM, per les qüestions que afecten la nostra llengua.

En un futur govern, tenim tres eixos inicials d'actuació:

- a) Dotació econòmica suficient i blindada per a la normalització lingüística.
- b) Adscripció de la Direcció General de Política Lingüística a Presidència del Govern amb tot el que això comporta.
- c) Obligatorietat de la creació de la Comissió Interdepartamental de Normalització Lingüística, amb reunions periòdiques i amb la participació de representants d'associacions per a la llengua.

A partir d'aquí la translació a norma legal de les recomanacions que assenyala el Pla General de Normalització Lingüística.

eivissa PEL canvi

La política lingüística de la Conselleria d'Educació ha estat tímida i insuficient. S'ha tardat molt a aprovar el Pla de normalització lingüística al Consell Social de la Llengua i quasi no s'ha desenvolupat. Aquest document ha de ser el marc per actuar en aquesta matèria. Defensem el manteniment del marc lingüístic normatiu i la seva filosofia a totes les etapes educatives, inclosa l'educació infantil.

6.- Quines mesures compensatòries impulsariéu per tal de garantir la igualtat real d'oportunitats? Quina política aplicaríeu a la immigració en general? I en l'àmbit escolar?

La igualtat real d'oportunitats és un tret diferencial del nostre partit. Garantirem que tots i cada un dels alumnes del nostre sistema educatiu tinguin igualtat d'oportunitats de desenvolupar la seva identitat. Mantenint els

actuals programes que han tingut un cert èxit en l'àmbit escolar, reforçarem l'organització en equips docents més reduïts en els primers cursos de l'ESO per tal de potenciar l'acció tutorial i impulsarem la diversificació curricular en els cursos de 3r i 4t d'ESO per afavorir que els alumnes assolixin els objectius bàsics de l'etapa i l'adquisició de competències bàsiques. Igualment reduïrem el nombre d'alumnes per docent en l'educació infantil, etapa d'especial rellevància per al desenvolupament de l'alumne. Quant a la pregunta sobre immigració, l'immigrant legal té els mateixos drets i els mateixos deures que la resta dels ciutadans, i viceversa. És la premissa a seguir tant en l'àmbit escolar com en qualsevol altre àmbit de la societat.

La LOE estableix com a mesures de compensació aquelles que tendeixen a equilibrar les dificultats per accedir a les oportunitats. Això vol dir posar l'equitat per sobre de la igualtat a l'hora de revisar el sistema de concessió de beques i ajuts i fins i tot en el moment de l'accés a una plaça escolar. Quan parlem de mesures de reforç educatiu o de beques, en un context econòmic com l'actual, la prioritat ha d'ésser la de fer arribar aquestes mesures a tots aquells que no hi tenen accés, si no és a través de l'oferta pública ja que el context sociofamiliar no els ho pot garantir. Facilitar l'accés a experiències de promoció educativa, cultural i d'activitats complementàries posant per davant aquells centres i infants que no hi podrien accedir si no és a través de l'escola. Això, contràriament a allò que es pensa afavoreix l'èxit de tots, millora la convivència i facilita l'intercanvi. Relacionar, a Balears, el tema compensació amb immigració, en general ens sembla una mica arriscat.

A l'educació i a la societat en general la immigració a Balears és un factor permanent i alhora canviant. És per això que s'han de preveure mesures flexibles i variades. L'objectiu ha d'ésser afavorir la inclusió i l'intercanvi cultural sense perdre els valors propis, sinó amb un enriquitment mutu. Això passa per posar en valor la nostra cultura i alhora plantejar recursos que puguin ésser imprescindibles perquè els sectors més desfavorits, tant pel que fa als autòctons com als immigrants accedeixin als serveis bàsics amb garanties. Pensam que per això les administracions locals en són un referent bàsic, ja que coneixen de primera mà la seva població, cal donar-los les eines de participació i gestió i per descomptat el finançament que els permetin desenvolupar plans d'acollida eficients i eficaços. I tant a l'escola com al municipi afavorir la participació i l'intercanvi entre persones i col·lectius esdevé imprescindible. No debades l'organització en comunitats d'aprenentatge i els plans de desenvolupament comunitari on família, escola i municipi (administració local i teixit associatiu) s'asseuen junts són les iniciatives que en aquest moment es mostren més eficaces pel treball envers la cohesió social que ha d'ésser el vertader motor de les polítiques a emprendre.

Defensem una política d'immigració basada en la igualtat de drets i d'oportunitats, a partir del denominador comú que és la ciutadania. Per fer-ho, treballarem des de diferents fronts com l'idioma i la cultura, el funcionament dels serveis i les administracions, la formació laboral i l'accés al treball, les xarxes associatives, la sensibilització de la població d'acollida i el manteniment de vincles positius entres les diferents societats a través del codesenvolupament.

Per altra banda, les polítiques interculturals són imprescindibles i urgents, perquè sense elles es consolida la fragmentació social. Aquesta divisió social provoca aïllament, desigualtat i és una font segura de conflictes. Les polítiques interculturals propicien la cohesió social i fan possible el rendiment de la diversitat en termes econòmics i culturals: enriqueixen i fan prosperar la vida de les persones.

Donat que no tenim les competències exclusives en aquesta matèria, creim que per poder donar resposta a les necessitats des de l'àmbit local i de proximitat cal reclamar per a les Illes Balears les competències exclusives en immigració, ciutadania i interculturalitat, ja que aquestes tres polítiques, que donen estabilitat a la cohesió social, requereixen estratègies inseparables.

esquerra unida
L'esquerra alternativa i verda

- Educació infantil pública i gratuïta, des de 0 /3 anys.
- Impulsar serveis educatius de caràcter preventiu, equips d'atenció primerenca a tot el territori.
- Implantació d'espais familiars, per garantir l'acompanyament tècnic als pares per al desenvolupament del seu rol parental, prioritàriament en la primera infància.
- Dedicar nous recursos i programes de suport a l'adquisició de les competències bàsiques; potenciar programes de lectura, activació de la intel·ligència, programes de reforç per a l'èxit escolar amb personal propi de l'escola i/o extern.
- Suficiència de beques, assegurant que tots els alumnes que en necessitin hi puguin accedir.
- Implantar models educatius com el de "comunitats d'aprenentatge".
- Gratuïtat dels llibres de text. Continuar amb el foment de la reutilització de llibres de text. Fomentar les biblioteques d'aula.
- Oferta de formació professional (PQPI, Grau mitjà, superior) suficient.
- Mantenir l'aplicació de programes i/o mesures específiques com els programes d'intervenció socioeducativa, establint convenis amb els ajuntaments o entitats, treballant des de la perspectiva que l'educació és responsabilitat de tots.

La immigració és una realitat social que ha arribat amb força a les aules. La incorporació nombrosa d'alumnes procedents d'altres països és un repte evident, quant a les noves necessitats d'espai físic i d'organització dels centres, suport, ràtios o professorat de suport. S'ha d'evitar la consolidació de guetos educatius. L'escolarització dels immigrants ha de ser assumida per les escoles públiques i les concertades i l'Administració els ha d'ajudar de manera equitativa.

Hem de partir de la base que el món educatiu ha de reflectir la pluralitat social, que la realitat del carrer sigui present a les aules.

Això suposa un canvi en el sistema d'escolarització, per tal de distribuir la població escolar en funció de la diversitat social.

I aquesta realitat social s'ha de veure reflectida en tots els centres finançats per diners públics, tant els de titularitat estrictament pública com els concertats.

D'altra banda, s'haurà de fer flexible el sistema curricular, per tal que el sistema educatiu, avui excessivament homogeni, doni resposta adient a un col·lectiu escolar fonamentalment heterogeni, amb programes d'atenció a la diversitat que contemplin la realitat individualitzada de cada aula.

No hi ha igualtat real d'oportunitats si no s'estableixen les mateixes possibilitats inicials. És important i bàsic una veritable col·laboració entre els serveis socials i els centre educatius, de manera que qualsevol detecció d'una problemàtica es detecti de forma primerenca i que, en conseqüència, s'hi posin els remeis adients. Això afecta tots els àmbits on la diferència o la mancança pot suposar –i de fet suposa– una real pèrdua de drets i una desigualtat a la pràctica. Segons el PSM hem d'establir sistemes de treball en xarxa, hem de trencar la dinàmica clàssica. Hem de ser capaços d'establir equips de docents, especialistes de tota mena, pares coneixedors de la realitat, alumnes que conviuen amb les problemàtiques, etc., que des de la pròpia autonomia dels centres dissenyin els itineraris específics, assenyalin els mitjans necessaris i, alhora, es comprometin a desenvolupar les tasques adients per a aconseguir que la diferència inicial no suposi un handicap vital. El paper de l'Administració –i això s'hauria de recollir a una futura llei pròpia d'educació– és bàsicament propiciar que aquest treball de la comunitat no topi amb entrebancs que els facin naufragar. Pel que fa a la immigració, fenomen social inevitable i positiu pel que té d'obertura a la diversitat, creim que l'actuació ha de ser la mateixa que abans assenyalàvem: des de l'autonomia dels centres cercar –entre tota la comunitat educativa– les millors formes per a la integració basada en el respecte mutu.

Les mesures compensatòries consisteixen a disposar de suficients recursos humans i materials que permetin el tractament més individualitzat i especialitzat possible. Pel que fa a la immigració, nosaltres defensam que l'immigrant és un ciutadà/na al qual se li han de garantir els drets així com se li han d'exigir els deures corresponents. S'ha de treballar de forma transversal per a la seva integració de tal manera que "ser immigrant" deixi de ser una categoria diferenciada i sigui considerat com a ciutadà/na.

7.- Quin és el model d'escola que defensa el vostre partit, atesa la doble xarxa, pública i privada, que coexisteix aquí? Si aconseguiu governar, quin pla de construccions escolars impulsareu? Com afectarà la crisi l'actuació de la Conselleria, si governau?

El nostre partit no té necessitat de defensar ni d'atacar cap dels models apuntats a la pregunta. El nostre partit defensa la llibertat d'elecció de centres, la participació de les famílies en l'educació dels seus fills, la qualitat en l'educació, etc. Defensem, doncs, qualsevol model d'institució educativa que reuneixi els valors exigits per proporcionar una educació de qualitat al ciutadà.

Quant al pla de construccions escolars, nosaltres en deixàrem un, el qual s'ha executat en part durant la present legislatura, ja que durant els darrers quatre anys no hi ha hagut massa aportacions al mateix. Ara no tenim constància de l'existència de cap pla de continuïtat. Les nostres informacions sols són que no hi deixaran cap doblar i sí molts deutes. De totes formes ja estam acostumats a aquesta situació que és herència inherent a les èpoques de Govern socialista. Nosaltres intentarem reconduir la situació i, com hem dit, fer de l'educació la inversió prioritària, dotant les zones més necessitades, com les Pitiüses per exemple, de prioritat en les actuacions d'infraestructures.

Volem potenciar la xarxa d'ensenyament de titularitat pública, tot respectant els criteris de no discriminació en la gestió de la xarxa concertada, partint de la premissa que el règim de concert ha de tenir una funció social i de complement de la xarxa pública, no de substitució.

La prioritat financera ha de ser la cancel·lació dels principals dèficits presents en les infraestructures, en construccions, en equipaments bàsics i en manteniment, així com també en recursos humans, tant

docents com no docents. No es pot plantejar la subvenció d'activitats d'ensenyament privades, ni les despeses sumptuàries o propagandístiques, sense haver resolt, amb caràcter prioritari, les deficiències i les insuficiències de la xarxa educativa pública. Per això, revisarem i actualitzarem el mapa escolar amb previsions realistes de construcció de nous centres de primària i secundària i de centres integrats de FP, adequarem les infraestructures dels centres que presenten deficiències mitjançant un pla d'obres específic, millorarem la xarxa dels centres d'adults i la dels ensenyaments de règim especial i desenvoluparem la xarxa de centres públics de 0-3 des del diàleg amb les entitats titulars.

L'educació serà un pilar fonamental del govern però s'aplicaran criteris d'austeritat, i de qualificació professional, en el nombre de persones que ocupen càrrecs en l'administració educativa; i impulsarem la col·laboració de tots els sectors que prenen part en el procés educatiu per tal de rendibilitzar recursos, no duplicar efectius i coordinar actuacions de caràcter multiprofessional, interdisciplinari i de treball en xarxa amb les administracions educatives d'àmbit autonòmic, insular i local i les administracions competents en salut, medi ambient, treball i afers socials, entre d'altres.

EU ha defensat sempre que l'educació pública ha de ser una prioritat política perquè contribueix, de manera especial, a una major cohesió social i a la formació de persones més lliures, més crítiques i més iguals. Les nostres propostes programàtiques, tant en l'àmbit autonòmic com en el municipal, han de ser abans de res coherents amb el model educatiu que propugnam i que està recollit en els eixos fonamentals del nostre model educatiu i, en conseqüència, les propostes d'actuació que plantejам, responen als principis següents:

El dret universal a l'educació ha de ser garantit pels poders públics (central, autonòmic i municipal) "mitjançant una programació general de l'ensenyament, amb participació efectiva de tots els sectors afectats i la creació de centres docents" (art. 27.5 de la Constitució).

El dret a l'educació es desenvoluparà al llarg de tota la vida, comprnent l'educació infantil, l'educació secundària obligatòria i postobligatòria, la universitària, l'educació professional i la formació per a l'ocupació o formació contínua

L'educació pública, com a garant de l'exercici d'aquest dret en condicions d'igualtat i democràcia, ha de ser gestionada pels poders públics. El nostre compromís amb l'escola pública és una aposta per una educació plural i crítica, laica, participativa, coeducadora, inclusiva, compensadora de les desigualtats socials, lligada al seu entorn i gestionada democràticament. Aquests valors, autèntics senyals d'identitat de l'escola pública, són per a EU els indicadors efectius de la qualitat educativa.

Una educació pública de qualitat ha de comptar amb finançament suficient i ha de ser solidària, és a dir, que asseguri el dret a l'educació a tots i totes per igual. Per això des d'EU hem reiterat, any rere any, la necessitat d'una Llei de finançament de l'educació pública i d'un Fons de compensació territorial per a assegurar un ensenyament de qualitat en condicions d'igualtat en el conjunt del sistema educatiu públic.

Una xarxa de centres públics suficient i vertebradora del sistema educatiu. L'ensenyament públic ha vingut sofrint agressions continuades per part de certs governs autonòmics, tant en el finançament com en la deterioració de la seva imatge i dels seus propis senyals d'identitat. Enfront d'això, la patronal de l'ensenyament privat (majoritàriament confessional) ha aconseguit potenciar el paper dels seus centres, mitjançant l'extensió dels concerts i la selecció del seu alumnat, la qual cosa condueix a la marginació de l'educació pública, abocada a convertir-se en nombroses zones en una xarxa educativa subsidiària i assistencial.

EU es ve oposant des de fa anys a les tendències privatitzadores de l'educació en els seus diferents nivells, i de manera especial a l'abusiva política de concerts que han fomentat alguns governs autonòmics, tant del PP com del PSOE. La LLOI, per la seva banda, no ha generat millors expectatives sobre aquest tema; al contrari, arriba a reconèixer a l'anomenada "iniciativa social" la seva plena capacitat per prestar el servei públic educatiu, "en igualtat de drets", i no de deures, que els centres de titularitat pública.

Enfront d'això, ens pronunciam obertament per potenciar una xarxa suficient de centres públics, de titularitat i gestió pública, que garanteixi, en la seva extensió i oferta educativa, el dret a l'educació en totes les etapes educatives, tant en els ensenyaments de règim general com en els de règim especial. Igualment proposam una moratòria i reducció progressiva dels concerts educatius, que tindran caràcter subsidiari i només es mantindran quan la xarxa pública no permeti atendre la demanda d'escolarització. En cap cas es faran cessions de sòl públic per a centres privats concertats, ni s'ampliarà la xarxa concertada quan existeixin places escolars públiques suficients. Així mateix propugnam l'engegada d'un procés que fomenti i faciliti la incorporació a la xarxa pública dels centres privats concertats. Mentrestant: equiparació del funcionament dels centres privats concertats amb els públics quant a admissió i permanència de l'alumnat, horaris i jornada escolar, gestió democràtica, control social dels fons públics, així com accés i condicions laborals del professorat i resta del personal amb càrrec al concert. I finalment supressió del concert als centres que segreguin l'alumnat per raó de sexe; que utilitzin mecanismes encoberts per a seleccionar el seu alumnat per raons econòmiques, ideològiques, d'orientació sexual, etc.; o que imposin el seu ideari sense respectar el dret a la llibertat de consciència de l'alumnat o del professorat

Pel que fa a la crisi, consideram que la política educativa ha de tenir caràcter de prioritat pressupostària per ser aquesta vital per al desenvolupament global de la nostra comunitat. Amb tot això posam de manifest que les retallades en matèria econòmica, de personal o de qualsevol altre nivell són inacceptables en matèria educativa.

Esquerra té com a objectiu una educació íntegrament de titularitat pública. Ara bé, mentre no pugui ser una realitat, s'ha de desenvolupar una normativa que obligui certament els centres concertats a oferir un servei públic amb els mateixos requisits i les obligacions dels centres públics.

Pel que fa a les construccions escolars, és evident la necessitat d'un pla d'infraestructures, perquè manquen centres nous que ens permetin assolir l'objectiu de reduir la ràtio alumne/aula. No obstant,

aquestes construccions han d'anar precedides d'un estudi demogràfic, d'increment i mobilitat de la població; possiblement ens duria a la necessitat de fer centres integrats de primària i secundària obligatòria, per evitar fer escoles que a curt o mitjà termini restin buides per manca de demanda. I amb crisi o sense crisi, la Conselleria s'ha de marcar seriosament l'objectiu del creixement progressiu del seu pressupost, fins arribar al 6% del PIB.

Defensem sense matisos l'escola pública. L'escola concertada només té sentit per suplir les mancances existents en el servei públic d'educació. Amb això no defensem ni la retirada de concerts ni, molt manco, el tancament d'escoles concertades. Ara bé, sí creim que tots els alumnes tenen dret, si això ho desitgen les seves famílies a acudir als centres públics, per altra part, els centres concertats -sostinguts amb fons públics- més enllà del seu ideari propi s'han de comprometre de bon de veres amb la defensa dels valors comuns de la societat en què vivim, i que són recollits en la legislació vigent: tolerància per la diferència, respecte al laïcisme de les famílies si és el cas, defensa de la llengua i cultura pròpia, coeducació, etc.

En un altre ordre de coses és un error parlar simplement de Pla d'Infraestructures Escolars. Cal elaborar els mapes escolars -només es feren la legislatura 1999-2003 quan el PSM tenia en les seves mans les responsabilitats educatives- perquè el Pla ha de néixer del coneixement, no sols del que es necessita ara i que s'ha de fer sense dubte, sinó de la previsió del que es necessitarà demà i demà passat i que ja s'ha de planificar. El Pla d'Infraestructures Escolars és la llista d'intencions immediates d'un govern, i s'ha de fer, però el mapa escolar s'ha de concebre com un compromís de tota la societat amb l'educació, i, en conseqüència, ha de bastir el sistema de finançament i la necessària Llei d'Educació.

Pel que fa a la crisi econòmica, seríem ingenus i deshonestos si neguéssim que afectarà el món educatiu. Però, així com deim això, també exposem clarament que si el PSM torna a tenir les responsabilitats educatives obrirà un gran debat en el si de la comunitat educativa, perquè entre

tots puguem establir les prioritats i a la vegada assenyalar la seqüència de despesa. L'autonomia dels centres és també la peça cabdal per a l'optimització de recursos. I sense dubte s'ha de reduir l'aparell burocràtic existent, més dedicat al control de l'activitat docent que al seu suport.

EIVISSA PELCANVI

Nosaltres defensem l'educació pública de qualitat com a base d'una societat cohesionada, tolerant i cívica. Entenem que la xarxa privada ha de tenir exclusivament un paper subsidiari de la pública la qual cosa implica, entre altres qüestions, la necessària derogació dels concerts d'ensenyaments postobligatoris amb centres privats o de la redistribució de l'escolarització de l'alumnat d'ensenyament obligatori en relació als nouvinguts o alumnes amb necessitats especials.

Pel que fa als equipaments, assumim les reivindicacions plantejades pel Consell Escolar Insular d'Eivissa. Execució de les obres previstes i no començades o acabades dels Plans d'Infraestructures 2008-2009 i 2009-10 i inclusió al Pla d'Infraestructures de la pròxima legislatura de les següents actuacions:

- Nou IES al municipi de Sta. Eulària
- Ampliació i condicionament del CEIP Santa Gertrudis
- Nou CEIP al municipi de Santa Eulària
- CEIP a Sant Llorenç, que substitueixi l'escola unitària de Balàfia
- Edificis propis per a les Escoles d'Adults d'Eivissa i de Sant Antoni, així com instal·lacions adequades per a les seus de Santa Eulària i de Sant Josep
- Renovació i modernització del CEIP Sant Ciriàc
- Canvi del CEIP Sant Jordi per un nou centre de dues línies que porti inclòs el nivell 0-3 anys
- Nou CEIP a Cala de Bou, Sant Josep de sa Talaia
- Nou CEIP al municipi d'Eivissa

La crisi ja està afectant totes les conselleries, i a la d'Educació, en particular. Com hem assenyalat la reducció d'ingressos condicionarà els pressuposts de la CAIB. Nosaltres consideram que l'educació ha de ser objectiu prioritari d'inversió.

8.- Quina és la universitat que voleu? Què pensau que li manca a la UIB?

La Universitat és el pilar bàsic del coneixement superior de la nostra societat. En l'anterior legislatura, el Partit Popular ja fou sensible a la seva importància capital, per tant recuperarem la nostra Universitat fent-la més competitiva i internacional, que prioritzi l'excel·lència, fomenti la formació, investigació, innovació i la retenció de talents i intensifiqui la col·laboració entre el coneixement i el món productiu. Entre altres mesures proposarem una oferta acadèmica de qualitat adaptada a l'Espai Europeu d'Educació Superior. Ampliarem l'oferta de dobles titulacions, ampliant el nombre de matèries específiques establertes en el pla d'estudis de Grau en anglès. Millorarem el sistema de finançament, potenciant els contractes-programa, amb una major aportació de fons privats i promovent la transferència de coneixement al sector empresarial. Consensuarem i impulsarem un pla d'infraestructures i equipaments per als estudis universitaris i superiors: Disseny, Música, Dansa, Art dramàtic i especialitats esportives. Quant a mancances de la UIB, les analitzarem conjuntament amb els responsables i mirariem de trobar la solució de manera privada. Cal anotar que per dur-lo a terme necessitarem la col·laboració de tots els implicats en aquesta tasca.

De l'any 1978 fins a l'actualitat, la Universitat de les Illes Balears ha sofert un procés de canvi arrossegada pel model estatal. A dia d'avui amb una universitat quantitativament elevada queda com a objectius l'eficiència i l'excel·lència dels seus estudis, professorat i alumnat. I el gran repte és aconseguir l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior perquè no es converteixi en una lacra per a la consecució d'una universitat pública, de qualitat i d'accés per a tothom. Apostam pel desenvolupament d'una llei de finançament educatiu que reverteixi directament en la despesa que els alumnes han de suportar per cursar el seus estudis. L'excel·lència universitària i la seva qualitat no passa per la pujada de taxes.

La universitat és, i ha d'ésser, símbol i autoritat màxima de coneixement i desenvolupament social,

i per tant la política del Govern ha de caminar cap a la transformació dels contractes becaris i d'investigació altament precaris, ha d'apostar per la titularitat pública de totes les seves titulacions, evitant el consorci d'aquestes a escoles privades, el suport en el desenvolupament de la investigació, l'afrontament de l'aprenentatge al llarg de la vida com a signe de fortalesa de la nostra societat. Cal encarar el desenvolupament propi d'una llei que empari i tenguí en compte les característiques de la nostra terra, ajudant l'arrelament de la UIB a la nostra societat i que serveixi per salvar les dificultats i desigualtats per motius de la insularitat.

L'avaluació de la Universitat s'ha de realitzar analitzant el context socioeconòmic i demogràfic del nostre país. Les condicions econòmiques de les Illes Balears: un PIB de mitjana per damunt de la Unió Europea i un monocultiu turístic com a únic sector de producció. La Universitat

presenta un nivell d'infraestructura i de finançament per estudiant per sota de la mitjana nacional i molt lluny de la mitjana europea. I la proporció d'estudiants universitaris per cada mil habitants sensiblement menor a la mitjana europea. Si analitzam les dades de l'any 2001, hi havia un total de 13.621 alumnes matriculats, dada que en 6 anys sols ha augmentat en 78 alumnes. I si analitzam les dades del nombre de titulats, hi observam una tendència negativa: any 2003/2004: 2.806 titulats, any 2004/2005: 2.581 titulats i any 2005/2006: 2.438 titulats. Centrant-nos en l'oferta educativa la Universitat compta amb un total de 41 titulacions de cicle curt i llarg, fent-se notar mancances històriques com medicina o periodisme (implantada al centre privat Alberta Jiménez). L'adaptació al marc europeu a través del procés de Bolonya marquen el futur. Al llarg del curs 2005/2006 s'han desenvolupat projectes pilot que han demostrat la gran mancança de recursos d'infraestructura, de professorat i econòmics que presenta la Universitat. I han resultat en molts d'estudis projectes de fracassats. La inversió en aquest procés serà un element clau. Per aital motiu, consideram les següents propostes de remodelació del repartiment de beques per a l'adequació a les necessitats dels seus usuaris i usuàries:

- Per a l'alumnat de municipis llunyans a la UIB per a transport i habitatge.
- Destinades a subvencionar l'activitat investigadora universitària de l'alumnat. Destinar ajudes per a la presentació de treballs d'investigació a congressos, així com ajudes per a publicacions

científiques. Millora de la subvenció de la universitat: baixada de les taxes universitàries i augment de les inversions públiques.

Establiment com a objectiu polític estratègic d'un increment del percentatge mitjà del PIB destinat a educació superior. Dotar d'infraestructures i recursos les seues universitàries de Menorca i Eivissa. Implantar estudis a les seues de Menorca i d'Eivissa que no s'ofereixin al campus de Palma.

Creació d'una xarxa de transport públic sostenible que uneixi la part forana amb la Universitat sense necessitat d'entrar dins Palma. Potenciar la producció científica i d'investigació de la universitat, convertint-la en referent de les accions i projectes desenvolupats pel Govern. Potenciar els convenis específics, no només amb l'Administració sinó també amb empreses per a projectes de recerca.

Creació de noves titulacions de consens amb la pròpia universitat. Establiment d'una facultat de medicina com a gran objectiu de nova titulació durant la legislatura.

Elaboració d'una llei autonòmica d'universitat que, a l'empara de la reforma de la LOU, permeti dibuixar un model propi d'universitat. Reforma del Decret de professorat creant figures autonòmiques pròpies i establint que el coneixement de la llengua catalana sigui mèrit a valorar de manera obligada en les places que s'ofereixin a la UIB. Impulsar la Universitat com a òrgan d'assessorament principal per al desenvolupament de projectes del Govern i les distintes institucions públiques, mitjançant la creació i utilització de comissions d'experts universitaris per a desenvolupar polítiques i projectes de qualitat. Potenciar l'autonomia de la Universitat, mantenint el seu caràcter independent. Reconeixement efectiu de l'autoritat lingüística de la Universitat en matèria de normalització.

Des d'EU tenim com a prioritat garantir l'autonomia universitària i el lliure funcionament de les universitats públiques, així com assegurar el compliment per part del govern autònom de les seves obligacions econòmiques envers el sistema universitari públic, garantint una inversió pública creixent i constant a la nostra universitat pública, impedit la seva submissió als interessos del capital privat. Consideram imprescindible la revisió de les taxes acadèmiques, reduint-les de manera progressiva fins a la seva eliminació, el replantejament de la LOU i el pla Bolonya, així com les seves derivacions, que tenen com a objectiu un evident avanç cap a la privatització de l'ensenyament universitari, una reducció de la qualitat formativa, l'eliminació de la consciència crítica i la construcció d'un model educatiu superior guiat exclusivament per principis econòmics i atenent els interessos exclusius del mercat i el pensament neoliberal. Enfront d'això, s'ha de democratitzar la universitat en totes les seves estructures, especialment en les referents a l'alumnat. Es fa imprescindible una oferta de

carreres universitàries que s'adaptin a la demanda social de la nostra comunitat, per evitar en tant que sigui possible les sortides forçades dels alumnes a altres comunitats.

Pensem en una universitat que dispensi una formació de qualitat, que afavoreixi el retornament a la societat d'especialistes qualificats i que, a la vegada,

pugui obtenir un reconeixement, un prestigi internacional pel que fa a la recerca i les investigacions bàsiques.

Pel que fa a la UIB, potser en la seva dimensió social hauria de manifestar un major lligam amb la societat, treballar per una major implicació mútua. I tampoc no disposa encara d'aquell reconeixement i pes internacional del que parlàvem, potser s'aconseguiria insistint i potenciant el model actual del ParcBIT.

Seria fàcil caure en els tòpics i repetir l'enfilall de característiques d'una "universitat ideal". Això seria enganyar la població. Hem de partir del que tenim, de la realitat per poder millorar-la. L'element bàsic és incentivar la innovació, la investigació i la projecció exterior. Per això, cal una dotació del Govern

que sigui suficient –no sols per a atendre les seves necessitats– sinó per ser el si de la societat del coneixement que ens pot fer guanyar el futur. El Govern ha de propiciar una gran entesa entre institucions, universitat i sector productiu per a fer de la innovació l'eina del futur... i tot això des de l'arrelament a la nostra cultura, la defensa de la nostra llengua i la difusió dels nostres trets d'identitat.

Volem una universitat pública, de qualitat, amb excel·lència investigadora i que atengui les demandes d'estudis de la societat. Pel que fa a Eivissa, és necessària una diversificació de

l'oferta d'estudis universitaris i de postgrau i una inversió notable en recursos humans, materials i equipaments.

9.- Quina seria la vostra política territorial i mediambiental si aconseguíu governar?

No creiem que aquesta pregunta estigui directament relacionada amb la proposta educativa, però l'agraïm.

Sols amb una comparació sobre les àrees protegides en l'anterior legislatura de Govern del Partit Popular i

les dues legislatures del PSOE, anterior i posterior a la citada, es pot veure clarament que els fets demostren el tarannà real del nostre partit sobre la protecció mediambiental. Una altra mostra més del nostre tarannà, per si algú, poc informat o malintencionat, ho pogués posar en dubte, cal recordar que ara, al Congrés dels Diputats, el Partit Popular ha votat en contra d'efectuar prospeccions petrolíferes vora les nostres illes, mentre el PSOE ha votat que sí a efectuar-les amb el consegüent risc i perjudici mediambiental.

Apostam per continuar treballant amb el canvi de model ambiental que hem iniciat aquesta legislatura a través de la Conselleria de Mobilitat i Medi Ambient. Creim que cal seguir aplicant polítiques que garanteixin una mobilitat col·lectiva i pública de forma eficaç, eficient i econòmica, potenciant el transport no motoritzat a les zones urbanes per recuperar espais per a les persones, i impulsant la xarxa de busos i ferrocarril entre els nuclis de població, per a així aportar diferents solucions a les necessitats de transport de la ciutadania.

No obstant el redimensionament de les infraestructures de comunicació insulars no basten per si soles per treballar cap un nou model. Nosaltres ens comprometem a dur endavant una Llei del sòl que reguli el conjunt dels usos del nostre territori de forma sostenible i racionalitzada. Això, complementat amb una correcta gestió dels recursos ambientals. Pel que fa a la gestió de residus feim una aposta ferma per la recollida selectiva, la qual ha de resultar ésser una opció econòmicament atractiva pels ciutadans i alhora una llei de residus valenta que coordini la gestió a tots els nivells. De cara a la gestió de l'aigua, la nostra política se centraria fonamentalment a desenvolupar el Pla Hidrològic de les Illes Balears el qual hem aprovat recentment i que ha de

marcar una gestió integral, abordant temes tant de cabals com sobre la protecció de zones humides i torrents. Aquest darrer aspecte fa que retornem de nou a les polítiques sobre el territori integrant la importància ecològica, i alhora social, del nostre territori. Les zones humides en són un exemple, ja que cal protegir i dotar en determinats casos d'instruments de planificació i protecció específica. No obstant les polítiques territorials també han de donar resposta a les necessitats socials i per tant volem donar un impuls a aquelles activitats econòmiques que aposten per la innovació i potenciïn l'ocupació verda, des de la diversificació del turisme (turisme ornitològic i de la natura) fins als sectors més convencionals que amb la incorporació de la vessant verda i la respectiva formació, creen ocupació.

Consideram que la primera peça, l'element clau, és el de la planificació territorial, entesa com una eina que ajustaria el paper a desenvolupar pel sector de la construcció, i que ha de facilitar que el conjunt de l'estructura productiva pugui desenvolupar-se sense hipotecar el

patrimoni natural. Només des d'una perspectiva especulativa es pot afirmar que estam condemnats a identificar protecció del territori i atur o recessió econòmica.

Seguidament la nostra política mediambiental seguiria els següents eixos:

Crear un Observatori socioambiental de les Illes Balears i establir un sistema d'informació socioambiental. Adoptar un sistema d'indicadors de sostenibilitat que serveixin per guiar i avaluar les polítiques. Elaborar una Llei de responsabilitat ambiental (transposició de la Directiva europea i desenvolupament i millora del projecte de Llei estatal). Adaptar totes les lleis i polítiques als principis de la sostenibilitat. Incorporar els indicadors de sostenibilitat a lleis, plans i projectes, de manera que serveixin per mesurar el compliment dels objectius de sostenibilitat amb la instauració d'un sistema d'avaluació. Elaborar estàndards ambientals mínims, que hagin de ser complits per llei. Definició d'un model per a la sostenibilitat que impliqui canvis en la política econòmica, comercial, territorial, turística, productiva, etc. Algunes de les directrius d'aquest model haurien de ser:

Contenció urbanística: limitar el sostre d'acollida, la capacitat d'allotjament o sostre edificat. Canvi en la política turística, adoptant criteris de contenció i millora de la sensibilitat ambiental dels

eleccions autonòmiques i municipals 2011

nostres visitants. Canvi del model de transport i del disseny regional de mobilitat. Gravar les activitats contaminants en aplicació del principi contaminador/pagador (p.ex. productes químics, biocides, etc). Incentivar la producció local (reduir la motxilla ecològica dels productes, reduir les milles alimentàries). Canvi de l'economia fòssil a la solar. Incentivar les activitats econòmiques amb baix impacte ecològic i els criteris de la comptabilitat i responsabilitat social corporativa. Avançar en la democràcia ambiental. Garantir i aprofundir en el dret a la informació ambiental. Els indicadors han de servir per obrir un debat ciutadà permanent i afavorir un procés participatiu en la presa de decisions.

La que sempre hem defensat: desenvolupament sostenible. Infraestructures ajustades al territori, preservació de la diversitat biològica, compatibilitat entre turisme i reserva natural, potenciació del sector agrícola com a preservador del medi natural, restauració paisatgística, prohibició de construcció en rústic, realçar els valors ambientals de Menorca, defensa i desenvolupament del Pla Territorial de Menorca, etc. Tot això ja ho dèiem al Manifest Fundacional del PSM de Menorca, el 1977, i per aquest fet, se'ns acusà de radicals forassenyats...

bicció de construcció en rústic, realçar els valors ambientals de Menorca, defensa i desenvolupament del Pla Territorial de Menorca, etc. Tot això ja ho dèiem al Manifest Fundacional del PSM de Menorca, el 1977, i per aquest fet, se'ns acusà de radicals forassenyats...

eivissa PELcanvi

A ExC pensam que el teló de fons de l'actual crisi econòmica és la crisi ecològica i que estam vivint un model insostenible. Amb les propostes programàtiques en matèria d'economia, mobilitat, medi ambient i territori intentam posar les bases de l'objectiu a llarg termini que les vertebrava i cohesionava: la sostenibilitat d'Eivissa, sostenibilitat mediamambiental i socioeconòmica. Aquest és el nostre horitzó de futur. Avançar cap a la sostenibilitat implicarà actuacions profundes i ambicioses en els següents àmbits:

- Cap a la sostenibilitat territorial: El primer problema de la sostenibilitat d'un territori és la capacitat d'assumir una determinada població i unes activitats, així com la seua distribució territorial atès que no té els mateixos efectes la població i les activitats si estan agrupades o disperses. Per tant, el primer que hem de fer és no continuar creixent com fins ara. És especialment important que no s'ocupi ni una hectàrea més de sòl potencialment agrícola o forestal, i que no se segueixi amb la urbanització difusa del sòl rústic. Defensem la revisió de l'actual Pla Territorial Insular.

- Cap a la sostenibilitat energètica: s'hauria d'arribar a aconseguir que la generació d'electricitat a Eivissa fos basada íntegrament en energies alternatives amb un funcionament en xarxa d'edificis i centres de producció.
- Cap a la sostenibilitat del transport:
  - Consolidar un model de mobilitat basat en la millora de la xarxa viària minimitzant els impactes territorial, social, patrimonial i visual, potenciant l'ús del transport públic i de la bicicleta i optimitzant les inversions de recursos públics.
  - Fomentar el transport públic per reduir l'ús dels vehicles privats. Progressiva incorporació de vehicles elèctrics o no contaminants (gas, biodièsel) als diferents àmbits: privats, transport públic, discrecional i taxis. Novament el transport públic serà exemplar i pioner en aquest procés. Foment de l'ús de combustible no contaminant.
  - Promoure la producció local de biocombustible no contaminant per tal de reduir les emissions.
  - Foment de la instal·lació d'electrolineres per a la recàrrega ràpida dels vehicles elèctrics.
- Cap a la sostenibilitat dels recursos hídrics:
  - Optimització de l'ús d'aigua dessalada produïda amb energies alternatives i recuperació de la salmorra.
  - Aprofitament de les aigües grises als edificis públics i habitatges.
  - Incorporació de tractaments naturals eficients a les depuradores per tal de produir aigua apta per al regadiu.
- Cap a la sostenibilitat de l'agricultura:
  - Foment de l'agricultura i ramaderia ecològiques.
  - Promoure la producció agrícola i ramadera per tal de cobrir la major part de les necessitats alimentàries d'Eivissa.
  - Promoure la producció de fertilitzants naturals a l'illa.

Des d'ExC, concebem el camí cap a la sostenibilitat com un procés progressiu i necessari però, sobretot, com un projecte col·lectiu en el qual han de confluïr la voluntat política que ha de tenir el seu reflex en les iniciatives de les diferents institucions públiques amb la voluntat de la societat en el seu conjunt. És per això que volem concloure aquest document llançant una proposta al conjunt de la societat i als diferents grups polítics: "Un pacte per aconseguir una Eivissa sostenible al 100% per al 2050". Tenim ben present que el que està en joc, en definitiva, és el nostre futur i que l'Eivissa que volem per demà l'hem de començar a fer avui.

El nostre programa electoral sencer, aviat, es podrà consultar a la nostra pàgina web www.eivissalpelcanvi.cat

10.-Quin tipus de política educativa municipal desenvoluparia el vostre grup? Oferiria programes educatius als centres escolars? Inclouria en els pressupostos partides econòmiques per impulsar activitats extraescolars als centres? Com impulsaríeu la vostra política per convertir el poble o la ciutat en educatius?

Els ajuntaments governats pel Partit Popular participen de la mateixa filosofia político-educativa. Actualment i malgrat les deficiències que ha tingut l'Administració, tant del Govern com del Consell, els ajuntaments del PP han desenvolupat, en la mesura de les seves possibilitats, les guies educatives, els projectes educatius de ciutat, la col·laboració amb les activitats extraescolars dels centres, la col·laboració amb les Apimes, etc. No pensam canviar de línies, sí pensam millorar les relacions entre les institucions, i entre altres iniciatives establirem una coordinació real i efectiva amb els ajuntaments per al manteniment dels centres escolars, promourem un finançament compartit per a les *escoles* homologades en el qual hi participin Govern, consells, i ajuntaments, promourem un acord-marc amb els ajuntaments, titulars dels centres públics d'Educació Infantil i Primària per a resoldre les dificultats inherents al manteniment i vigilància dels citats centres, estructurarem l'oferta pública d'ensenyaments destinats a la formació al llarg de la vida, establint una col·laboració eficaç entre ajuntaments, Consell i Govern de les Illes Balears i potenciarem l'educació i formació a distància de persones adultes, como un element important en la formació i promoció al llarg de la vida.

Com ja hem apuntat abans, entenem que els programes de desenvolupament comunitari on tots els implicats en l'educació, això és família-escola-entorn, es responsabilitzen, planifiquen i executen -cada un en el marge de les seves competències-polítiques culturals i educatives comunes, són els que ara per ara aconsegueixen millors resultats. Des del PSM, IniciativaVerds i Entesa per Mallorca pensam que cal fomentar la participació i impulsar-la. Tant fomentant la creació de Consells Escolars Municipals com potenciant la relació escola-entorn, com facilitant a l'escola els recursos complementaris (educadors socials, treballadors socials, policies tutors, programació cultural, etc.), que afavoreixin la seva tasca educativa i que treballin envers objectius comuns. És evident que això no és possible sense la previsió de partides econòmiques que ho facin possible.

Mateu Isern, candidat del Partit Popular

En tant que administració més propera al ciutadà, els ajuntaments haurien de tenir un paper més destacat a l'hora de marcar les polítiques educatives dels centres del seu àmbit territorial. L'ajuntament no s'ha de limitar a les tasques de manteniment dels centres, sinó que ha de tenir una presència més activa en tots els nivells educatius, perquè entre d'altres coses pot aportar una visió de les diferents realitats i necessitats territorials.

Maite Salord, candidata del PSM Entesa Nacionalista de Menorca

Els ajuntaments, ara per ara, es veuen pressupos-
tàriament desbordats. Ho hem de tenir en compte,
com també l'excel·lent tasca de dinamització
educativa que, en general han portat a terme. Des
de fa anys, el PSM aposta per la ciutat educadora
(Tonucci) i els ajuntaments on tenim responsabi-
litats formen part de la xarxa de ciutats educadores.
Però som ben conscients que això només es podrà
mantenir si s'arriba a un gran acord, entre
Govern, Federació d'entitats locals de les Illes
Balears, associacions de mares i pares i associa-
cions cíviqes per a configurar un pla ambicions
que conjugui la tasca municipal, el suport
econòmic i en infraestructures del Govern, el
compromís cívic i la responsabilitat de pares i
mares. Crec que aquest és el camí. Camí que ha
d'anar acompanyat amb el compromís municipal
de donar la paraula –i fer cas- als infants, fer una
avaluació educativa als seus projectes de tota
mena, etc.

Ens identifiquem amb l'ideari de l'Associació
Internacional de ciutats educadores, entesa la
ciutat educadora com "agent educatiu permanent,
plural i polièdric capaç de contrarestar els factors
deseducatius". Això implica la dedicació d'una
part del seu pressupost en matèria educativa a
complementar les inversions dutes a terme per la
Conselleria competent que és la d'Educació. En
aquest sentit, és bàsica la coordinació interinsti-
tucional (Ajuntaments-Consell Insular-Conselleria
d'Educació).

Els representants municipals tenen la responsabi-
litat de participar activament als consells escolars
dels centres educatius i dinamitzar el Consell
Escolar Municipal. Així mateix, és fonamental l'e-
xecució de les competències municipals en relació
al manteniment dels centres educatius.

Un assumpte concret pendent de solució és el del
transport escolar per als alumnes d'ensenyament
postobligatori. En aquest sentit, defensam que s'ha
de garantir la seva gratuïtat mitjançant acords
entre Ajuntaments, Consell Insular i Conselleria
d'Educació.

Miquel Ramon, candidat d'Eivissa pel Canvi

11.-Impulsareu el model públic -tant en la seva gestió com en la prestació dels serveis- de Sanitat? Sou partidaris o no del copagament sanitari?

A diferència de l'actual legislatura, si governa el Partit Popular, la societat i la comunitat educativa tindrà l'avantatge que la coordinació entre les distintes conselleries serà més eficaç, perquè totes aniran amb el mateix objectiu, cosa que, actualment no s'ha produït. Com es prou conegut, tothom estirava cap al seu indret. En concret i en el punt sol·licitat, l'actuació conjunta amb Sanitat en l'atenció dins els propis centres per als alumnes amb necessitats mèdiques especials (diabetis infantil i altres) és, a més de bàsica, de sentit comú i necessària.

Defensem una sanitat pública i de qualitat, amb una xarxa sanitària única. Hem d'obrir els centres de decisió del nostre sistema nacional de salut als professionals i a la ciutadania. La sanitat pública no pot cedir el lideratge, la prioritització de projectes i la presa de decisions a concessionàries i consultores que no fan més que encarir el producte i donar unes prestacions més deficientes; per aquest motiu, reivindicam la gestió pública de la sanitat.

Amb la Llei 16/2010, de Salut Pública, s'aprovà la creació de la nova Agència de Salut Pública de les Illes Balears. Aquesta Agència ha de mantenir el caràcter d'institució pública, com a garant dels serveis públics, que s'ha de desenvolupar sense delegacions a entitats privades i amb una dotació pressupostària suficient per poder desenvolupar polítiques de difusió de la salut pública, de

promoció de la salut i de prevenció de la malaltia.

Per altra banda, no podem permetre que les Illes Balears sigui la comunitat autònoma amb menys despesa sanitària per habitant, enguany gastarà 285 euros per davall de la mitjana estatal.

Per aquest motiu proposam: assegurar que la gestió integral del sistema de salut públic es gestioni des de l'administració pública, i no mitjançant delegacions o concessions a entitats privades; reclamar un nou sistema de finançament que permeti assegurar els recursos necessaris per a una correcta gestió del servei de salut, i de prestació adequada dels serveis a la ciutadania; i, a fi de dotar tot el sistema de més autonomia, transparència i equitat, reforçarem i difondrem la figura del Defensor de l'Usuari Sanitari. A més, ens comprometem a promoure, de forma progressiva, la constitució de Consells Municipals de Salut com a vies de participació comunitària a fi de comprometre i d'implicar els ciutadans en els afers públics per consensuar les polítiques de salut de la població.

No estam d'acord amb el copagament sanitari, pensam que un dels pilars fonamentals de l'estat del benestar es una sanitat pública, gratuïta i universal, estam a favor de tot allò que suposi racionalitzar la gestió, però no de rebaixar prestacions i serveis bàsics, sobretot perquè no podríem garantir l'equitat de tractaments a totes les persones.

Biel Barceló i Fina Santiago, candidats de la coalició PSM-Iniciativa Verds-Entesa

El model que ha permès i permetrà garantir l'assistència universal, equitativa, solidària, constant, eficaç i participativa, i la protecció i promoció de la salut, és el sistema sanitari públic, universal i gratuït. Dotat de recursos propis suficients per atendre en condicions d'igualtat i sense discriminacions per raó d'ètnia, gènere, edat, situació socioeconòmica, residència o procedència, i distribuïts de manera equitativa en funció de les necessitats de la població. Un model amb gestió pública directa, participació democràtica dels professionals del sector sanitari i participació real del ciutadà en la presa de decisions. El sector sanitari públic no pot ser considerat solament com un sector de despesa, sinó com un element positiu de l'economia de les Illes i com un sector generador d'ocupació i desenvolupament social i tecnològic.

Evidentment, no som en absolut partidaris del copagament sanitari, que vol emascarar la realitat d'una privatització escalonada del sector.

Aina Comas, candidata d'Esquerra Unida

Esquerra defensa un model sanitari públic universal, equitatiu, de qualitat i gratuït en tot allò essencial; que garanteixi el dret a la salut de la

seva ciutadania: la protecció de la salut és una prioritat nacional bàsica. El càlcul correcte del finançament de la sanitat ha de respondre a la idiosincràsia del país: les característiques específiques de la població -envelliment, fluxos de població nouvinguda, atenció als desplaçats d'altres CCAA i de països europeus, les variacions de població flotant, els centres d'excel·lència, la capacitat investigadora i la inversió que s'hi destina, així com la inflació diferencial-, per assolir un finançament que es correspongui amb les necessitats reals de les Illes.

És cert que la situació de crisi econòmica i financera amenaça greument la sostenibilitat del sistema sanitari. Però no pot ser que aquest debat sanitari es plantegi només com un debat sobre ingressos i despeses, sinó com es realitza i es gestiona el servei, quines prestacions inclou i com es pot racionalitzar el sistema. Per això és erroni plantejar mesures de copagament, de taxes d'utilització del sistema sanitari o de retallades de les prestacions sanitàries públiques sense fer una anàlisi prèvia que permeti establir les mesures per fer front a les causes que generen aquesta situació.

Som partidaris del model públic. Som partidaris de la millora del model sanitari públic. Som partidaris d'un nou debat sobre incompatibilitats. Som partidaris d'incrementar la despesa pública en salut. Som partidaris de donar més veu als usuaris.

No som partidaris del copagament.

EIVISSA PEL CANVI Defensem una assistència sanitària gratuïta, universal, eficaç i segura i una gestió pública rigorosa i eficient. Com a l'educació, la sanitat privada ha tenir un paper exclusivament subsidiari i els concerts s'han de revisar en funció de l'augment dels serveis oferts per la pública (per exemple, en el cas del nou Hospital d'Eivissa).

No som partidaris del copagament sanitari.

12.-Respectareu els acords negociats, signats i ajornats a l'àmbit de l'Administració autonòmica, garantint la seva aplicació, i si és el cas, intentareu millorar-los en la nova legislatura? Quines serien les línies generals en política de personal i de la Funció Pública?

Aquesta pregunta suposam que està dirigida als partits que els han incomplerts en la present legislatura. Nosaltres seguirem fent el que hem fet sempre: complir els acords. Ens remetem, en el camp educatiu, als precedents de la legislatura 2003-07 on arribarem a dos grans acords, tant pel que fa l'ensenyament públic (2006) com a l'ensenyament concertat (2004).

Els acords s'han de complir i aquest és el compromís de la coalició, lamentam els ajornaments que s'han produït i la reducció indiscriminada i unilateral de salaris que va adoptar el govern de l'Estat. Això no obstant, no podem ignorar que la difícil situació de les finances públiques pugui comportar modulacions en la negociació col·lectiva, depenent de l'evolució de la situació econòmica i social. En tot cas, s'ha de reivindicar el prestigi, la independència i unes condicions de treball i salaris adequades en la funció pública, els mecanismes de carrera i garanties de formació contínua, tot vetllant per l'eficàcia dels serveis administratius i la productivitat pública.

Efectivament, respectarem tot allò que estigui negociat i signat. En el cas concret de les plantilles, promourem l'estabilitat especialment en sectors especialment sensibles, com ara l'ensenyament, la sanitat o el benestar, en els quals no només cal pensar en el treballador públic sinó en el caràcter personalitzat del servei, de l'atenció que ofereix.

D'altra banda, impulsarem en matèria de Funció Pública plans que permetin adequar, flexibilitzar els horaris, i els corresponents sous, per fer-los compatibles amb les necessitats familiars i/o personals de determinats sectors laborals.

Cal respectar sempre els acords. En Funció Pública apostam, a grans trets, per regular clarament la carrera professional, per garantir els drets laborals, per fer un esforç conjunt -administració i organitzacions sindicals- de racionalització i optimització, per potenciar la transparència, per la professionalització en lloc de la lliure designació, per fer una tasca pública de valoració del treball dels funcionaris, pel lliure accés dels sindicats a la informació completa, per la participació del funcionari en les grans decisions que els afecten, i finalment, perquè la seva segureta jurídica, econòmica, professional no sigui malmesa per interessos o situacions conjunturals...

EIVISSA PEL CANVI

La nostra posició és la mateixa que l'expressada al punt 4.

Respecte a la Funció Pública, defensam el text del projecte de Llei de Funció Pública elaborat durant aquesta legislatura i consensuada amb els agents socials i que, finalment, i com a conseqüència de les maniobres obstructionistes del Partit Popular no es podrà aprovar. □